

Lezingen: Handelingen 1, 1-11; Efeziërs 4, 1-13 of 4.1-7.11-13; Marcus 16, 15-20.

Er is momenteel de nodige aandacht voor de gevolgen van de coronapandemie voor onze jongeren; hun gebrek aan mogelijkheden tot ontmoeting, de belemmeringen voor het onderwijs op school, de gevolgen daarvan voor hun ontplooiing. Er dreigt achterstand in hun uitgroei naar in de richting van het kunnen innemen van een eigen plaats in onze samenleving. Want momenteel ligt daarop alle nadruk. Na onze jeugd volgt immers de tijd van ons werkzame en vruchtbare leven. Ons levensgeluk hangt ermee samen dat dat goed gaat. Een groeiend aantal mensen investeren al hun aandacht en energie aan een leven in het hier en nu. Daarmee houdt het voor hen op. Maar niet iedereen slaagt, niet iedereen leeft in welvaart, niet iedereen heeft de mogelijkheden helemaal zelfstandig en zonder hulp te leven. De lezingen uit de H. Schrift van vandaag bieden ons een ander perspectief. Wij vieren vandaag dat Jezus tot zijn bestemming komt. Die ligt niet in het hier en nu. Van God uitgegaan om zijn opdracht in onze wereld te vervullen, vieren we vandaag, dat Hij naar God, ons aller Hemelse Vader is teruggekeerd. In zijn levensweg worden, voor de in Hem gelovige mensen, de grondtrekken van ons bestaan zichtbaar: we worden geboren, we groeien op in onze jeugd, ontwikkelen onze talenten, daarna vervullen we onze taak, al of niet beleefd als roeping. En tenslotte komen we tot onze bestemming. Die ligt zoals we op Hemelvaart leren bij God. Daarmee wordt niet gezegd dat onze tocht door het leven rechtlijnig verloopt. Er kan ons van alles overkomen. We kunnen de weg kwijt raken, verkeerde wegen inslaan. We kunnen onszelf eisen stellen, die we niet kunnen vervullen. Er kunnen verwachtingen op ons afkomen die niet beantwoorden aan wie we moeten of kunnen zijn. Ook in de verhalen door de Bijbel heen zien we daar voorbeelden van. Maar wat Jezus betreft die komt er regelmatig op terug dat Hij wat Hij doet in overeenstemming is met God. Hij is gekomen voor alle mensen te beginnen bij zijn eigen volk. Maar voor de aan eigen grootheid denkende omgeving is dat niet vanzelfsprekend. Bij zijn afscheid krijgt Hij nog de vraag voorgelegd: Heer gaat u in deze tijd voor Israël het koninkrijk herstellen? Men denkt nog steeds in termen van wereldse macht. Dat blijft tot in onze tijd een gegeven. Terwijl Jezus eerder al duidelijk gemaakt heeft dat zijn rijk niet van deze wereld is. Het gaat bij Hem niet om macht maar om dienst aan mensen. Hij heeft er zijn leven voor over. Jezus komt dus na zijn dienstbaar leven tot zijn bestemming. Maar hoe moet het dan verder? De leerlingen blijven achter. Ze moeten in alle geval niet naar de hemel blijven staren. Zij zijn nu aan de beurt om de zending van Jezus voort te zetten, een zending die in dienstbaarheid weldoet aan mensen. Wij, die in Hem en zijn manier van leven geloven worden verondersteld dat te doen op ónze manier. We komen samen om ons geloof te vieren en daarmee ye verstevigen. Zorg, dienstbaarheid aan mensen doen we op onze manier. In de loop van de geschiedenis heeft de gezondheidszorg, de zorg voor blinden en doven, gebrekkigen en gehandicapten sterke impulsen gekregen vanuit een christelijke inspiratie. De huidige betaalde gezondheidszorg wordt nog steeds gedragen door een grote portie idealisme. En kijken we naar de reactie op de huidige coronatijd. Op enkele incidenten na hebben kerken zich gehouden aan de overheidsmaatregelen in hun gedrag georiënteerd door de opdracht tot liefde en zorgvuldige omgang met elkaar, die in het Evangelie ons is meegegeven. We worden als christenen verondersteld hier, tussen onze medemensen aan het werk te zijn om wel te doen, barmhartig en mededogend te zijn, te vergeven waar dat nodig is, vroom en gelovig te zijn op een praktische manier. Met als perspectief: het komen tot onze bestemming net als onze Heer en broeder Jezus Christus, bij God onze hemelse Vader. Hemelvaart is een feest dat ons perspectief biedt. Amen AR